

(1869) и др. О. е обладалъ една забележителна творческа продуктивност, и е пожелалъ голѣма слава и всѣкакви външни успѣхи: членъ на академията, придворенъ капелмайсторъ на Наполеонъ III, кавалеръ на „Почетния легионъ“, директоръ на консерваторията (отъ 1842) — като замѣстникъ на Керубини и др.

Оберъ, Жакъ — Aubert, Jacques — виолонистъ и композиторъ, род. 1678 въ Белвилъ при Парижъ, умр. 19 май 1757 год. въ Парижъ, първи цигуларъ въ оркестра на „Голѣмата опера“ и „Консервъ спиритюель“, писалъ: 3 книги цигулковы сонати, дуети за цигулки, пиеси за разни инструменти: квинтонъ, виели, мюзети; шестъ балети и музика къмъ нѣколко комедии.

Оберъ, Луи Франсуа Мари — Auber, Louis François Marie — французски композиторъ-импресионистъ, род. 19 февр. 1877 въ Параме, ученикъ на Габр. Форе въ Парижката консерватория, писалъ оркестрови творби: („Хабанера“, „Дриада“, „Малка сюита“), „Франция“ — за цигулка и оркестъръ, драматическитѣ композиции „Елена“ и „Призоваването на Оденъ“, соната за цигулка и пиано, приказната игра — „Синята гора“, цикли пѣсни — „Есененъ залѣзъ“, „Арабски поеми“ и др.

Обиходъ (нотенъ) — се нарича въ руската православна църква нотирани (четиригласно) пѣснопѣнията, които се пѣятъ постоянно, или най-често на вечерня, утрень, 1-ия часъ, литургията на Св. Иоана Златоуста, Св. Василия велики, и на прежде-свещена, пѣснопѣнията на псалтиря, пѣснопѣнията на минея и триода, кондаци, тропари, свѣтилни, величания и припѣви, както и пѣснопѣнията за частно богослужение, съдържащи се въ требника и книгата за молебното пѣние. Освенъ този, съществува и тъй наречения „Учебенъ О.“, предназначенъ за употреба отъ учаци се, а сждо и за църковна употреба. Той се състои отъ два отдѣла: първиятъ съдържа пѣснопѣния предимно отъ знаменния напѣвъ, а втория — отъ Киевския.

Облигатъ, лат. obligat, ит. obligato, фр. obligé — се нарича таквъ съпроводенъ гласъ, който не може да бжде изпуснатъ безъ да се навреди на цѣлостта на композицията —

обикновено инструментални партии, които придружаватъ единъ пѣвчески гласъ при арии или при други концертни композиции. Противоположно на О. — е Адъ либигумъ (гл. т.).

Обой, ит. oboe или hoboe, нѣм. и анг. Oboe, фр. hautbois, руски гобой, буквално — „високъ дървенъ“ инструментъ съ коническа цевъ, имащъ своя произходъ въ Франция. Като концертенъ и оркестровъ инструментъ, съществува крѣгло 300 години, и е билъ усъвършенствуванъ постепенно: отначало съ две само клапи, за да достигне днесъ до 14, и повече. Произлѣзълъ отъ старитѣ „шалмаи“ (гл. т.), О. е инструментъ съ двойно (двулистно) езиче (стройка — гл. т.) и, въ днешния си видъ, има хроматически обемъ b-a³, но за оркестъръ се пише обикновено h-f³, и има ясна, свежа звучностъ и наивно пѣвучъ характеръ, само височинитѣ (отъ c³-a³) иматъ пискливъ тонъ. Къмъ семейството на О-тѣ принадлежи и **Английския рогъ** (Cor anglais — фр. cor anglais — ит., englisch-Horn — нѣм. — или алтовъ О. Произлѣзълъ е въ XVIII в. отъ oboe de caccia, и има обемъ една квинта по ниско отъ О-я. Той е въ f строй, нотира се отъ h до f³, а звучи отъ е до b². Името на тази равновидностъ на О-я не е оправдано, защото въ производѣтъ си инструментътъ нѣма нищо английско. Звучността му има патетиченъ и мелахоленъ характеръ, и е особено пълна въ срѣдната и низкиятѣ тонове. Друга разновидностъ е **Баритонобой**, съ обемъ B-g², наричанъ още по името на изобретателя му, В. Хекелъ — **Хекелфонъ**. Обой д'амуръ е единъ

Обой